

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 1 2013 ÅRG 45

Pris 30:-

Påskens mysterium med Jesu triumfartade intåg i Jerusalem, Hans död på korset och Hans uppståndelse är temat i 40 dagar fram till Hans himmelfärd.

Biskopens spalt

I Primagudstjänsten som hålls på påskaftonens morgon, inleds den tredje psalmen med antifonen "Bedrövelsen kan vara en natt. Men glädjen kommer på morgonen."

Det gäller inte minst påskdagen som är en glädjedag i kyrkan. En glädjedag som förkunnar att "Kristus är uppstånden". Men glädjen är inte något människan kan tillägna sig genom att jaga efter den, genom att undfly sorgen eller söka undkomma mörkret.

Glädjen fyller oss särskilt när vi efter motgångar, vilka kan upplevas som ett pinande nattmörker. Ett mörker vi har kämpat oss igenom och vi får uppleva gryningen av en ny dag.

När det är som svårast upplever man att sorgen eller mörkret är ogenomträngligt och omöjligt att kämpa sig igenom och som heller inte går att undfly.

Men under långfredagens djupa sorg och saknad, vilken vi ser i den sörjande Jungfru Maria vid sin döde sons kropp på tidningens framsida, kan vi skönja ett hopp av att något spirar i bakgrunden.

Något som kan ge oss glädje. En glädje kan komma till oss och bli vår, bara vi låter den med sin ljusglans bryta sig igenom nattens mörker.

Det är detta som sker på Påskdagen. Om vi förstår dess djupare mening och att den berör oss personligen.

På långfredagen steg en ångestfylld Jesus ner i vårt djupaste mörker. På påskdagen vände han åter som Segraren.

Men kan man nu verkligen tro på Kristi uppståndelse. Det är många människor som tvivlar och påstår att det är alldeles för fantastiskt. Jag tycker de som tvivlar är mycket ärligare än de kristna som låtsas tro. Tvivlarna finns det hopp för, ty i början trodde lärjungarna inte heller. Inte ens de enkla och fromma kvinnor som kom till graven, de som så många gånger lyssnat till hans ord och sett hans gärningar, inte heller dom trodde att han skulle uppstå igen.

Det finns alltså hopp för en sorgtyngd tvivlande människa då hon upptäcker något väsentligt och viktigt, nämligen att Jesu uppståndelse, i sig själv är något så otroligt, så uppseendeväckande, så helt och hållet utöver det vanliga, att det finns goda skäl att tänka sig för innan man godtar den.

Värre är det med och för de människor som på budskapet "Kristus är uppstånden" svarar: "Ja, det måtte jag väl veta. Undrar för resten hur påskvädret skall bli i år?" Det vill säga människor som känner till Kristi uppståndelse men elegant och lättvindigt inordnar den bland sina andra kunskaper som att fem och fyra är nio.

Kristi uppståndelse är nämligen ett mysterium. Inte något vi kan veta något om och sen självklart och lugnt lägga i en av de otaliga byrååador eller mappar, där vi förvarar våra kunskaper.

Om uppståndelsen är ett historiskt faktum eller inte kan vi hålla på och diskutera i oändlighet utan att komma till någon klarhet. Det är meningslösa diskussioner. Antingen är den ett faktum och då kan inget tvivel i världen omintetgöra detta faktum. Eller också är den inte ett faktum och då kan inte ens en himlastormande tro göra den till ett faktum. Och i det sistnämnda fallet är detta med kyrka och kristendom helt meningslöst.

Personligen är jag helt övertygad om Kristi uppståndelse, men vill inte begränsa detta mysterium till något som kan förstås rent intellektuellt. Uppståndelsen är mycket större än så, den rör oss alla i ett evigt nu. För mig personligen är denna intuitiva övertygelse en stor hjälp.

Det är ogörligt att komma till rätta med Jesu uppståndelse, förrän jag på allvar förstått vad den betyder, vad den betyder för mig!

Jag känner intuitivt att det är sant att Kristi uppståndelse även betyder att Han uppstått i Mig, att Han lever i mitt hjärta, att Han är mitt sanna jag, min verkliga identitet.

Vad betyder då den fysiska kroppens död och upplösning. Den är ju endast ett tempel för den levande guden i mig - ett bräckligt lerkärl vi fått att förvara den gudomliga anden i som är av evigheten.

Det som de flesta av oss identifierar sig med som sitt jag d.v.s. vårt yttre jag, vår fysiska kropp, är bara den grav som Kristus i mig väntar på att få uppstå ifrån.

Mitt i vår värld, denna vår kaotiska värld, som vi människor håller på att förstöra, mitt i vår vardag, skänker oss därför Påskdagen en fast tro på hoppet, glädjen och meningen med livet. Påskdagen blir ett möte dels med den fullbordade Påsken, den första, när Kristus uppstod ur Jesu grav, och dels med den utlovade Påskdagen, då Kristus blir allt i alla, då Kristus i oss, blir en levande realitet för alla människor.

Pax et Bonum

+Stein-Bertil

SOMMAR I S:T URIEL

S:t Uriel i Härjedalen inbjuder till:
Sesshin i 3 dagar 22/7-26/7. Sesshin i 4 dagar
29/7-3/8

Upplysningar och anmälan: Evert Sundien
tfn. 08-332006.
Se även www.Kontemplation.se

Vår Trosakt

Liberala Katolska Kyrkan delar den tro som är gemensam för alla kristna kyrkor och samfund och som formulerats och givits oss genom de gammalkyrkliga trosbekännelserna och kyrkans tradition. Den *Apostoliska trosbekännelsen*, som de flesta med bakgrund i Svenska kyrkan är väl förtrogna med då det oftast är denna som läses vid söndagarnas högmässor, har troligen sitt ursprung i den dopbekännelse som användes i Rom och som växte fram under 200-talet. Den *Nicaenska trosbekännelsen* (eller mer korrekt den *Nicaeno-Konstantinopolitanska trosbekännelsen*) har sitt ursprung vid det första ekumeniska kyrkomötet i Nicaea 325. Den ändrades och fick med ett antal tillägg sin slutgiltiga lydelse vid det efter-följande kyrkomötet i Konstantinopel 381.

I väst har kyrkan ända sedan tidig medeltid lagt till "och Sonen" (lat. *filioque*) efter meningen: "och på den helige Ande, Herren och livgivaren, som utgår av Fadern". Detta bruk har från början avvisats av de kristna kyrkorna i öst och debatten har ibland varit hörljud. Mer om detta har vi kunnat läsa om i tidigare nummer av *Communio*.

Dessa trosbekännelser är en slags sammanfattningar av den kristna trons mest väsentliga delar. De beskriver vår uppfattning om Gud och Guds väsen. Treenigheten och hur Fadern, Sonen och den helige Ande förhåller sig till varandra. De definierar tron att den historiske Jesus som beskrivs i Nya

Testamentet är Guds Son, "den Smorde" och andra kristologiska sanningar. De definierar också att vi som kristna tror på en andlig tillvaro förutom den materiella och vår tro på ett evigt liv.

Allt detta tillhör kärnan i vårt kristna tro och det utgör tillsammans med den katolska traditionen och vår liturgi fundamentet för vår kyrkas verksamhet.

Även om dessa trosbekännelser används och bör användas regelbundet i vårt gudstjänstliv, den Nicaeno-Konstantinopolitanska trosbekännelsen används ju vid firandet av den heliga Mässan under kyrkoårets större högtider och den Apostoliska trosbekännelsen används vid dop, har det under lång tid i kyrkan funnits behov av att då och då så att säga hitta en kort vardags-

formulering av vad den kristna tron innebär.

Under 1500- och 1600-talen växte en typ av "akter" fram i det katolska bönelivet. Dessa akter i tro, bot, hoppfullhet och kärlek förekom i skilda formuleringar i olika stift och miljöer och syftade till att berika den enskildes böneliv och andliga övningar. När den liberalkatolska liturgin reviderades i början av 1900-talet fick en botakt ersätta den gamla synda-

bekännelsen och man möjliggjorde användandet av en trosakt istället för att varje söndag använda den Nicaenska trosbekännelsen vid Mässan.

Den mest kända av dessa trosakter lyder i vår nuvarande svenska översättning:

Vi tror att Gud är kärlek och makt och sanning och ljus: att fullkomlig rättvisa leder världen: att alla hans barn en dag skall nå hans fotapall: hur långt på vilsna vägar de än må vandra. Vi tror på Guds faderskap och människornas broderskap: vi vet att vi tjänar honom bäst, när bäst vi tjänar våra medmänniskor. Så vilar Hans välsignelse över oss och ✠ frid evinnerligen. Amen.

Denna trosakt, som inte är tänkt att ersätta de gammalkyrkliga trosbekännelserna och alltså ska ses som ett komplement till den Nicaenska trosbekännelsen i firandet av den heliga Mässan, har under åren blivit mycket omtyckt och uppskattad. Den är kanske inte så dogmatiskt formulerad och strukturerad som trosbekännelserna är utan har ett något annorlunda perspektiv. Den uttrycker vår tillförsikt och vårt hopp och påminner oss om vår kristna skyldighet att hjälpa våra medmänniskor.

För några år sedan hittade jag en sammanställning med hänvisningar till bibelstycken som varje uttalande i trosakten syftar på. Och denna skulle jag vilja dela med mig av.

Vi tror att Gud är kärlek

"Så skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull" (Luk 1:78 (1917 års översättning))

"Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom" (1 Joh 4:16)

och makt

(detta är egentligen en felöversättning av engelskans "power" som kan översättas till svenska med både makt och kraft. I den gamla utgåvan av vår liturgi var översättningen just "kraft" vilket överensstämmer med bibelstället)

"en Kristus som är Guds kraft och Guds vishet" (1 Kor 1:24)

och sanning

"När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig" (Joh 15:26)

"Och Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen" (1 Joh 5:6)

och ljus:

"Sedan talade Jesus till dem och sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

"Och detta är det budskap som vi har hört av honom och förkunnar för er: att Gud är ljus och att inget mörker finns i honom." (1 Joh 1:5)

Forts. sid 6

Det stora Påskundret

Den här berättelsen har jag funnit på "nätet" och jag tror att den inte är så känd i västvärlden, men i den ortodoxa kyrkan i den Heliga gravens kyrka i Jerusalem eller som den också heter Uppenbarelsekyrkan, firar man den varje Påsk. Eftersom jag inte har sökt tillstånd för att helt återge berättelsen så skriver jag om den med mina egna ord.

Carina.

Det påstås att detta ljusundret har återkommit i 1200 år varje Påsk. Ett oförklarligt fenomen spontantänder släckta vaxljus och oljelampor i kyrkan. Det är en underlig låga som brinner utan att ljusen blir kortare och att ingen olja förbränns och får man den på kroppen så bränns den inte och den bränner inte heller upp skägg eller hår på prästerna.

Den Grekisk-ortodoxa kyrkan har en särskild hemsida om detta.

Eftersom den här mirakulösa händelsen kännetecknas av att den bryter emot naturlagarna så anser man att denna händelse sker av Guds direkta ingripande och de ortodoxa kristna firar händelsen som ett av de största återkommande undren.

Så här berättas historien:

Omkring år 329 skriver kyrkohistorikern Eusebius i sin Vita Constantini om en intressant händelse som ägde rum i Jerusalem år 126.

När kyrkotjänarna skulle fylla på de oljelampor i kyrkan som symboliserar Kristi uppståndelse upptäckte de att det inte fanns någon olja i lamporna. Biskop Narkissos befallde då att lamporna skulle fyllas med vatten, varpå han sade åt kyrkotjänarna att tända dem.

Till allas häpnad började lamporna brinna som om de vore fyllda med den renaste olja. Antalet sådana vittnesbörd ökar med det ökande antalet pilgrimer till det Heliga landet och ännu i våra dagar kommer de i en ständig ström.

Man kan undra hur det kommer sig att den här historien inte är känd av oss här

i den väst-kristna världen. Ett så fantastiskt under borde ju vara känt även här eftersom historien förtäljer om att ett stort antal människor strömmar till för att uppleva detta varje år, men jag tror mig aldrig ha hört talas om den här historien. Påskan är ju en så central händelse i den kristna världen att man verkligen borde ha haft många vittnesbörd om detta.

Det är inte så att jag betvivlar att Gud kan göra sådana här mirakel, men med tanke på att så många människor idag kan flyga och fara runt om i världen, så borde det ändå ha uppmärksammats, men mig veterligt har detta inte skett.

Nu vet jag ju så lite om den ortodoxa världen, men den är ju inte så långt borta. Vår stora granne i öst är ju ortodoxt kristet.

Det berättas om att undret sker på Påskaftonen, ungefär vid 14-tiden, men den ortodoxa Påskan firas ju inte vid samma tid som vår utan efter den Julianska kalendern. Det finns ju många förgreningar inom den ortodoxa kristenheten så i ceremonien i Heliga gravens kyrka deltar ryska, syriska, armeniska kyrkan, men vid ett annat datum än de ortodoxa vilket gör att de inte är med vid ceremonin.

Men vad är det då som händer där i Heliga gravens kyrka i Jerusalem på Påskafton i våra dagar? Och varför är ceremonin så viktig för de ortodoxa kristna, att kyrkan år efter år är fylld till bristningsgränsen? Varför har ingen hört talas om detta under i de andra kyrkorna, vare sig i de protestantiska eller i de katolska länderna. Detta under tycks ju överträffa alla de kända miraklen i västerlandet?

På den norra väggen i Önsta kyrka i Västerås hänger världens största pärlplatta som föreställer Leonardo da Vincis "Nattvarden". Den är 7,5 meter lång och 1,5 meter hög. Innehåller ca 450 000 st pärlor. Tavlan är byggd av Önsta församling tillsammans med skolbarnen i församlingen.

Den paradoxala bönen

Kristendomen är full av paradoxer, d.v.s. till synes helt oförenliga element som vållar människor huvudbry och oro. Men det finns ett sätt att komma förbi detta förvirrande problem – genom bön. Bara så löser de gordiska knutarna¹ upp sig och svaren framstår i all sin geniala enkelhet. Samtidigt är bönen i sig en paradox, åtminstone när den börjar bli kontemplativ.

För att kunna be, behöver man någorlunda stillhet – inte bara omkring sig, utan framför allt inom sig. Detta är nu lättare sagt än gjort, något som inte minst klosterfolk kan intyga. Ju tystare det är utanför, desto mer hör man larmet inombords... tusende tankar surrar som bin, fragment av tankegångar, känslor och omedvetna reflektioner slåss om uppmärksamheten. Det här är en av orsakerna till att den moderna människan visar en sådan rädsla för tystnad; den gör dem smärtsamt uppmärksammade på att de inte bara är röriga inombords utan rentav verkar sakna ett singulärt centrum. Ju mer vi betraktar vår egen tankeverksamhet, desto mer schizofrena tycks vi vara – som om vi bestod av inte en utan en hel grupp personligheter. Detta är för övrigt en teori som både hjärnforskare och psykologer har börjat nosa på... men det är en annan historia.

Härdar man ut och inte ger upp – och nu talar jag verkligen om tålmod, för processen tar åtskilliga år – märker man dock efterhand att det inre larmet börjar ge vika för något annat. Som vanligt när vi talar om mystik, krävs att vi tillgriper liknelser, metaforer, omskrivande beskrivningar, för att illustrera vad som händer. Själv har jag efter åratals utövande av kontemplativ bön sakta nått fram till den här bilden:

*Kontemplation är att vistas i ett mörkt rum.
Det gäller att härda ut, att våga stanna kvar
i mörkret, att inte ge upp och gå därifrån.
För rätt som det är, flyger dörren upp på
vid gavel och det intensiva Ljuset – Guds
Ljus – strömmar in i rummet.*

Jag påstår inte att jag har rätt, inte heller att jag har funnit ens en bråkdel av sanningen. Men det här är vad jag har kommit fram till efter att dels ha ägnat mig åt den här sortens böneliv i decennier, dels ha studerat mystiker och mystiska texter ungefär lika länge. Så man kan väl våga sig så långt som att påstå att det är min personliga sanning i alla fall. Till min hjälp har jag haft många lärare av många olika bönetraditioner... men de viktigaste (för mig) har varit, och är, karmeliterna. Det var också hos dem jag fann den pusselbit som ledde fram till ovanstående insikt – framför allt när jag fick Wilfrid Stinissens underbara bok ”*Göm dig vid bäcken Kerit*” i handen för en tid sedan. Boken utgör en uppdatering av *Vademecum*², karmeliternas urgamla ”utbildning” i konsten att leva karmelitiskt, och presenterar på ett tillgängligt sätt vad det innebär att vara karmelit – och en karmelit utan bön är ingen karmelit, som Wilfrid Stinissen upprepar med jämna mellanrum. Eller, annorlunda uttryckt, Karmel är bön, något som manifesterar sig tydligt när man tar sig en närmare titt på karmelitens dagliga tillvaro. I ett karmelitiskt kloster är två timmar avsatta för kontemplativ bön varje dag – en på förmiddagen och en på eftermiddagen, och allt annat får stå tillbaka vare sig det handlar om arbete, studier eller rentav korbön (tidegården). Ingenting får hindra karmeliten från att be, hur viktigt det andra än kan te sig – och får brodern/system chansen att försjunka i kontemplativ bön även medan han/hon arbetar, studerar eller idkar rekreation så uppmuntras det också.

Det var i detta jag hämtade ledtrådarna till börens paradox. För den som ”står utanför” ter den karmelitiska bönen mycket märklig, eftersom karmeliterna själva beskriver den i termer som tom, torr, mörk, sömninducerande och mestadels tråkig – och ändå värderar de den högre än allt annat. Jag ville förstå vad det är som händer inuti karmeliten när hon/han ligger på knä de där timmarna varje dag. Och för en kort tid sedan slog det mig äntligen: det händer ingenting. Och däri ligger hela meningen.

Här har vi börens paradox i fullt dagsljus, för den som lärt sig se. Minns vad Jesus sa vid Galileiska sjön: ”Hör, du som har öron att höra med”³. För att ni skall förstå hur jag tänker här, ber jag er koppla det jag säger till det faktum att Jesus är Ordet, Guds uttalade Ord som ”förklarar allt under solen”, och att *hörandet* alltså utgör vårt andliga förhållningssätt till Hans undervisning. Men det är ett hörande *med alla sinnen*, alltså inte bara öronen. I vår moderna tid, då människor framför allt baserar sin förståelse på visuell basis snarare än audiell, skulle Jesus förmodligen ha formulerat sig något annorlunda: ”Se, den som har ögon att se med”. Det sjunger vi ju också i vår Sakramentala Välsignelseandakt: ”Öppna dina ögon i oss att vi må se”⁴. Liksom vi hör det i mässliturgin⁵ efter nattvarden: ”... en dag skall vi utan slöja för ögonen se honom och fyllda av hans härlighet göras honom lika”. I dessa texter måste man också förstå ordet *se* som omfattande *alla sinnen* – det handlar om att vi i den stunden uppnår den fulla förståelsen av Guds uttalade Ord.

Med denna utveckling gjord, hoppas jag att ni kan följa med i min tankegång. Den kontemplativt bedjande människan uppnår, om hon/han härdar ut och aldrig ger upp, så småningom en allt större inre tystnad som lämnar mer och mer utrymme för Gud. Och som med alla tomrum uppstår oundvikligen den effekten att utrymmet fylls av något annat än det som var där förut: alltså, ju mer vi städar undan oss själva inombords desto mer plats tar Gud där. Ingen yta lämnas oanvänd. Och som Gud genom Jesus Kristus är Ordet, får vi också i allt större utsträckning svar på våra frågor. Därför är bönen ett måste i förståelsen av de kristna paradoxerna. Utan kontemplation förblir de mysterier.

Som en liten passus inträffar dessutom ytterligare en intressant paradox: ju tystare vi blir inombords, desto mer lär vi oss att älska tystnaden. Detta renar våra sinnen också i den bullriga värld vi lever i, så att vi lättare hör Guds röst (minns vad jag just sagt om *hörandet*) i larmet och kan sälla bort det ovidkommande bland intrycken utifrån. Vi blir lugnare som människor, sprider lugn och stillhet omkring oss... och blir på så sätt levande monstranser, lär oss att ”sprida ett heligt livs ljuvliga doft omkring oss”⁶

Carina Carlström

PS. Titeln på Wilfrid Stinissens bok är ett karmelitiskt ordstäv som fritt översatt betyder ”dra dig undan folksamlingar, buller och stök”. DS.

¹ Den gordiska knuten är en legend om en repknop så invecklad att den tycktes olöslig. Alexander den Store klarade dock av problemet genom ett välriktat svärdshugg.

² Vade mecum = handbok

³ Markusevangeliet 4:9

⁴ Liturgi för Liberala Katolska Kyrkan, s. 102

⁵ a.a., s. 26

⁶ a.a., s. 25

Boktips

Besök gärna hemsidan: <http://heavenisforreal.net> där du kan läsa mer om Colton, som nu blivit 13 år gammal.

Konstverket "Prince of Peace" (Jesus) finns i galleriet på hemsidan:

<http://www.artakiane.com/> där du också kan lära känna konstnärinnan Akiane Kramarsik, nu 18 år gammal.

Vad skulle du säga om din lille fyraåring plötsligt började ge dig detaljerad information om himlens utseende, om Treenigheten, om människor han aldrig mött därför att de dog innan han föddes men som han nu plötsligt kan peka ut på gamla fotografier?

Då och då dyker det upp berättelser om människors upplevelser av himlen, oftast upplevda då de under en kort stund varit kliniskt döda under operationer eller i samband med olyckor. De är märkvärdigt samstämmiga, men sällan särskilt detaljerade – kanske för att personerna ifråga snabbt glömmer stora delar av upplevelsen, eller omedvetet censurerar sig själva. När små barn levererar liknande historier blir genomslagskraften större; de är mer detaljerade än vuxna och vi själva häpnar inför sådant som barnen "inte borde känna till" men berättar frimodigt och självklart om.

När Colton efter en livshotande infektion av en brusten blindtarm äntligen kan lämna sjukhuset, börjar familjen Burpos tillvaro vändas upp-och-ner. Hans far Todd är i och för sig

pastor i en liten kristen församling, och visst har han berättat för sin son om Gud, Jesus och de bibliska berättelserna – men absolut inte så detaljerat, så vuxet och så troget de apokalyptiska texterna. Colton berättar om saker som han helt enkelt inte kan veta något om, han pekar ut sedan länge döda släktingar på urgamla fotografier och nämner dem vid smeknamn han aldrig hört, och han ställer sin far inför teologiska frågor denne inte ens mött hos vuxna. Colton har alldeles uppenbart mött Gud, Jesus och den Helige Ande, många av änglarna, döda släktingar och andra människor som han inte på något vis kan känna till... och hans föräldrar tvingas under de följande åren att hantera många situationer de aldrig trodde att de skulle möta. Det går t.ex. inte längre att ta med pojken på begravingar, eftersom han gråtande avkräver de sörjande anhöriga svaret på om den döde hunnit bli frälst innan han dog – svar de kanske inte kan ge honom.

Mest fascinerande är, åtminstone för Todd, sonens beskrivning av Jesu utseende. Colton är aldrig nöjd med de

bilder han ser och det hela utvecklas till en sport för fadern att hitta en Jesus-bild som pojken accepterar – men åren går och ingen bild stämmer. Förrän man en dag snubblar över en nioårig flickas märkliga konst. Som åttaåring målade hon Jesus och när Colton får syn på bilden skriker han rakt ut: "Där är han ju!" Till historien hör att flickan som fyraåring varit nära döden och sedan dess försökt måla vad hon upplevde under den stund sjukhuspersonalen kämpade med hennes återupplivning... en stund hon säger sig ha tillbringat i himlen. Och hennes berättelse stämmer till punkt och pricka, in i minsta detalj, med Coltons. Trots att de aldrig träffats och bor hundratals mil ifrån varandra.

Två fyraåringar har alltså varit i himlen och kan samstämmigt vittna om det. I detalj. Hur hanterar man sådant?

Boken heter "Himlen finns på riktigt" och är skriven av Todd Burpo och Lynn Vincent. Du hittar den i bokhandlar, nätbutiker och bibliotek. Den utkom i USA 2010 och har sedan dess sålts i miljontals exemplar världen över.

Vår Trosakt

Forts från sid 3

att fullkomlig rättvisa leder världen:

"Låt inte bedra er, Gud lurar man inte: vad man sår får man också skörda." (Gal 6:7)

"Guds rättvisa innebär ju att han låter dem som plågar er bli plågade" (2 Tess 1:6)

att alla hans barn en dag skall nå hans fotapall: hur långt på vilsna vägar de än må vandra.

"Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig." (Joh 12:32)

"Men när allt har lagts under honom skall Sonen själv underordna sig den som har lagt allt under honom, så att Gud blir allt, överallt." (1 Kor 15:28)

Detta uttalande tillsammans med bibelställen ovan kan tolkas som uttryck för läran om *apokatastasis* eller "alltings återställelse".

Vi tror på Guds faderskap

"en är Gud och allas fader, han som står över allting, verkar genom allt och finns i allt" (Ef 4:6)

och människornas broderskap:

"ty en är er läromästare och ni är alla bröder." (Matt 23:8)

vi vet att vi tjänar honom bäst, när bäst vi tjänar våra medmänniskor.

"Är det en sådan fasta jag vill se: en dag då man spåker sig, hänger med huvudet som ett strå, ligger i säck och aska? Kallar du det fasta, en dag som behagar Herren? Nej, detta är den fasta jag vill se: att du lossar orättfärdiga bojor, sliter sönder okets rep, befriar de förtryckta, krossar alla ok. Dela ditt bröd med den hungrige, ge hemlösa stackare husrum, ser du en naken så klä honom, vänd inte dina egna ryggen! Då bryter gryningsljuset fram för dig, och dina sår skall genast läkas. Din rättfärdighet skall gå framför dig och Herrens härlighet gå sist i ditt tåg" (Jes 58:5-8)

"Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig." (Matt 25:40)

Så vilar Hans välsignelse över oss

"Välsignad är vår herre Jesu Kristi Gud och fader. Han har välsignat oss med all den andliga välsignelse som genom Kristus finns i himlen". (Ef 1:3)

och ✕ frid evinnerligen.

"Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet." (Joh 14:27)

"Frid och förbarmande åt dem som vill leva efter denna ordning, åt Guds Israel." (Gal 6:16)

Amen.

Krister Fast

Kallelsen

Så snart vi aktiverar oss inom andliga områden, t.ex. i en kyrka, måste vi försäkra oss om att vi agerar utifrån en kallelse. Kallelsen utgör grunden till att vi befinner oss där Gud vill att vi skall vara och ägnar oss åt det Gud anser oss passa bäst till. Strävar man efter t.ex. ett ämbete eller ett visst uppdrag utan att vara kallad till det, agerar man utifrån helt andra grunder än Guds vilja – främst en egocentrisk önskan att bli bekräftad, uppskattad och få ”göra karriär”. Och då är man, som jag ser det, helt ute och cyklar. Gudstjänandet – vare sig det handlar om att vara aktiv i koret, uppbära ett förtroendeuppdrag eller agera diakonalt gentemot sina medmänniskor – måste vara fritt från de egna behoven för att inte korrumpas. Du kan inte tjäna Gud och samtidigt tjäna ditt ego.

Till detta kommer att man själv inte ensam kan avgöra om man är kallad till en viss tjänst. Den egna upplevelsen är en mycket viktig början, och att lyssna till sitt hjärta är ett bra sätt att komma underfund med vad man känner sig dragen till av alla de uppdrag man kan ha i en kyrklig verksamhet. Men för att man skall vara säker på att det inte handlar om ens egen, självcenterade vilja, måste man också vara oerhört lyhörd för vad Gud säger till en genom de personer man har omkring sig. I en hierarkiskt uppbyggd organisation som prästerskapet, för att ta ett för mig näraliggande exempel, är det framför allt ens överordnade som har den

möjligheten – och skyldigheten – att utröna huruvida man är kallad. De överordnade har i de allra flesta fall varit med betydligt längre än man själv, har större erfarenhet och besitter bättre kunskaper om vad de olika rollerna innebär. Man kan ha en viss grad av insikt i vad som krävs för att rätt utföra en specifik uppgift, t.ex. att vara kortjänare, men bara de som själva har lång erfarenhet av det kan avgöra om man besitter de egenskaperna. Och det tar tid, också för dem, att lära känna en person och därmed komma underfund med dennes personlighet, talanger och framför allt svagheter. Den här rannsakingen kan man aldrig utföra själv, utan måste ödmjukt underkasta sig utifrån.

Glöm aldrig den gyllene regeln: en äkta kallelse försvinner inte, hur lång tid som än går! Man behöver alltså aldrig ha bråttom, utan måste tvärtom visa prov på tålmod och uthållighet. Att tjäna Gud är ingen rättighet utan en nåd, och skall hanteras som en sådan. Man är aldrig där för sin egen skull, utan för att tjäna Gud och sina medmänniskor.

Det här är något som nutidsmänniskor har svårt för. De vill gärna själva kontrollera processen och de besitter sällan det tålmod, den ödmjukhet och den självkänedom som krävs för att ställa sig till förfogande på Guds sätt. Därför är det idag ännu viktigare än förr att våga överlämna beslutet åt andra människor, och att låta processen ta den

tid den tar – oavsett om det innebär månader, år eller rentav decennier. Man måste också besitta modet att få ett avslag. Att man själv vill något och tycker att man passar på en viss plats, betyder inte att det rent faktiskt är så. Ibland är det en mognadsfråga – man måste låta tiden göra sitt, samla mer erfarenhet och anpassa sig till omständigheterna. Ibland måste man med böjd nacke acceptera att man var fel ute och att man skall använda sitt engagemang på något annat. Det finns en plats för oss alla – varenda en av oss är från skapelseögonblicket kallad till något särskilt. Men det kanske inte alltid är det man själv tror! Och om man envisas med att vilja driva igenom sin egen vilja, oavsett vad Gud vill, gör man inte den nytta man skulle ha gjort om man befunne sig på rätt plats och levde sitt rätta kall. Ett sådant slöseri det är med allt Gud givit oss – egenskaper, talanger, särskilda förmågor – att envisas med att utföra en uppgift, som någon annan hade gjort bättre! Genom ett sådant agerande tar man upp platsen för någon som verkligen är kallad – samtidigt som man uteblir från den plats man rätteligen skall besitta.

Ibland kan man också uppleva det motsatta – att Gud placerar en på en plats där man inte vill vara. Att man ändå befinner sig på rätt ställe, erfar man genom den frid som fyller ens hjärta, sedan man slutat streta emot.

Forts. sid 8

Helgutflykt till Söderköping och Capella Ecumenica

lördag 24 augusti - söndag 25 augusti.

Varje år håller LKK en gudstjänst i kapellet på Västra Gärsholmen, en kopia av en medeltida församlingskyrka som byggdes på 50-talet av en eldsjäl med ekumeniska visioner på en liten ö i S:t Anna skärgård.

För att ge möjlighet till att träffas och umgås under mer avslappnade former träffas vi redan på lördagen med samling kl 17 (OBS tiden) på Vandrarhemmet Mangelgården i Söderköping. På kvällen ska vi umgås, besöka Söderköpings berömda glasscafé mm. På söndag morgon åker vi med båt ut till Capella Ecumenica för att fira gudstjänst.

Ytterligare upplysningar: Krister Fast 070-677 99 82
Bp Sten-Bertil 070-536 65 37

Övernattning får var och en boka själv.
Följande vandrarhem rekommenderas:
Mangelgårens STF Vandrarhem Skönbergsgatan 48, 614 30
Söderköping.
Telefon: 0121-102 13
E-post: 012110213@telia.com.
Hemsida: www.svenskaturistforeningen.se
Se även www.soderkopings.se

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Kristen Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafael Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Tunbyvägen 35,
269 77 Torekov, 0431-368584

OTTERBÄCKEN

S:t Rafael kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du
få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01
91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 2-2013 är
den 25 maj 2013.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstenvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

Kallelsen

Forts från sid 7

Och framför allt kan man avläsa det
genom de människor som finns
omkring en och som bekräftar det hela.

Så var aldrig rädd för att ta på dig en
uppgift som känns fel eller för stor – du
kan ha helt fel uppfattning om dig själv
utan att ha reflekterat över det.

Att en människa befinner sig på rätt
plats är inte svårt att se. Alla känner av
och mår bra av det. Lika bra som de
mår dåligt av den människa som
befinner sig på fel plats.

Carina Carlström